

ΙΕΡΑ ΚΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΨΩΦΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΩΝ
ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ
ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

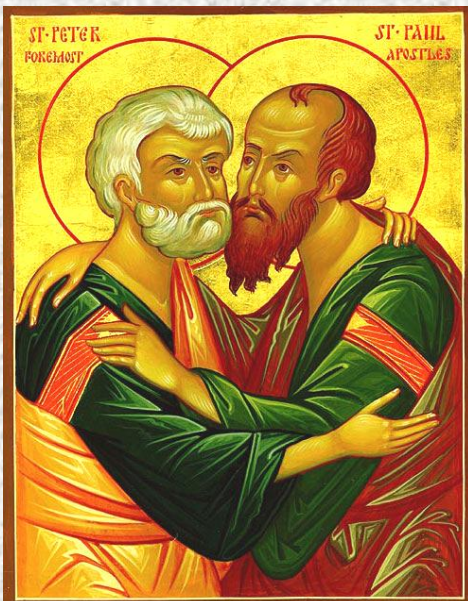
Τηλ. 210 8027738

www.agioiapostoloi.gr

e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 Ιουνίου 2010

ΕΤΟΣ 2ον ΤΕΥΧΟΣ 117ον

Οι πρωτοκορυφαίοι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος

Ο Πέτρος καταγόταν από τη Βηθσαιδά της Γαλιλαίας και ήταν γιος του Ιωνά, αδελφός του Αποστόλου Ανδρέα του Πρωτόκλητου. Ο Πέτρος και ο Ανδρέας ήταν ψαράδες στη λίμνη Γεννησαρέτ. Είχε νυμφευθεί στην Καπερναούμ, όπου έμενε οικογενειακά μαζί με την πεθερά του. Όπως μας πληροφορεί το Ευαγγέλιο, όταν ο Ιησούς έφθασε στη λίμνη της Γεννησαρέτ συνάντησε τους δύο αδελφούς Πέτρο και Ανδρέα οι οποίοι έριχναν τα δίχτυα τους. Αμέσως μετά την κλήση τους, άφησαν τα δίχτυα και τις οικογένειές τους και τον ακολούθησαν.

Ψαράς στο επάγγελμα, ήταν τύπος αυθόρμητος, ορμητικός, και τη ζωή του κοντά στο Χριστό τη μαθαίνουμε από τα τέσσερα Ευαγγέλια, ενώ την αποστολική του δράση, από τις πράξεις των Αποστόλων.

Έγραψε και δύο Καθολικές Επιστολές, μέσα στις οποίες να τι προτρέπει τους χριστιανούς: «Νηψατε, γρηγορησατε· ο αντιδικος υμων διαβολος ως λεων ωρουμενος περιπατει ζητων τινα καταπιη» (Α' Πέτρου, ε' 8). Δηλαδή εγκρατευθείτε, γίνετε άγρυπνοι και προσεκτικοί. Διότι ο αντίπαλος και κατηγορός σας ο διάβολος, σαν λιοντάρι που βρυχάται, περιπατεί με μανία και ζητάει ποιον να τραβήξει μακριά από την πίστη και να τον καταπιεί.

Μετά την Ανάληψη του Κυρίου, ο Πέτρος, δίδαξε το Ευαγγέλιο στην Ιουδαία, στην Αντιόχεια, στον Πόντο, στην Γαλατία, στην Καπαδοκία, στην Ασία και τη Βιθυνία. Κατά την παράδοση (που σημαίνει ότι δεν είναι απόλυτα ιστορικά διασταυρωμένο) έφτασε μέχρι την Ρώμη, όπου επί Νέρωνος (54-68μ.Χ.) υπέστη μαρτυρικό θάνατο, αφού τον

Η ηλεκτρονική μας σελίδα: www.agioiapostoloi.gr

σταύρωσαν χιαστί, με το κεφάλι προς τα κάτω.

Ο δε Παύλος γεννήθηκε στην Ταρσό της Κιλικίας και στην αρχή ήταν σκληρός διώκτης του Χριστιανισμού. Όταν κάποτε μετέβαινε στη Δαμασκό για να διώξει και εκεί χριστιανούς, έγινε θαύμα στο οποίο φανερώθηκε ο Χριστός, ο οποίος τον πρόσταξε να πάει στον Ανανία ο οποίος τον κατήχησε και τον βάπτισε. Έτσι, έγινε ο μεγαλύτερος κήρυκας του Ευαγγελίου, θυσιάζοντας μάλιστα και την ζωή του γι' αυτό.

Ονομάστηκε ο πρώτος μετά τον Ένα και Απόστολος των Εθνών, λόγω των τεσσάρων μεγάλων αποστολικών περιοδειών του. Είναι ο ιδρυτής της Εκκλησίας της Ελλάδος. Συνέγραψε 14 επιστολές προς τις Εκκλησίες τις οποίες εκείνος ίδρυσε. Τη ζωή του με τις περιπέτειές του θα τα δει κανείς, αν μελετήσει τις Πράξεις των Αποστόλων, αλλά και τις 14 Επιστολές του στην Καινή Διαθήκη.

Ο Απόστολος Παύλος θέλει κάθε χριστιανός, όπως και ο ίδιος, να αισθάνεται και να λέει: «ζω δε ουκετι εγω, ζη δε εν εμοι Χριστός» (Προς Γαλάτας β' 20). Δηλαδή, δε ζω πλέον εγώ, ο παλιός άνθρωπος, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός. Και ακόμα, «τα πάντα και εν πασι Χριστός» (Προς Κολασσαείς γ' 11). Να διευθύνει, δηλαδή, όλες τις εκδηλώσεις της ανθρώπινης ζωής μας ο Χριστός.

Ο Απόστολος Παύλος υπέστη μαρτυρικό θάνατο δι' αποκεφαλισμού στη Ρώμη.

Οι χριστιανοί σήμερα

του Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου

Όταν ο σύγχρονος χριστιανός μιλάει για τον Θεό, εννοεί, λίγο-πολύ, κάτι που βρίσκεται πέρα μακριά στον ουρανό, άγνωστο, ακατανόητο, φοβερό, απλησίαστο, που απλά το αποδέχεται, χρήσιμο για ώρα ανάγκης, μερικές φορές του αποδίδει μαγικές ιδιότητες και συχνά επαναλαμβάνει το ανορθόδοξο «πίστευε και μη ερεύναι».

Κατά τ' άλλα αυτή η πίστη στο Θεό δεν επιφέρει ουσιαστική αλλαγή στη ζωή του χριστιανού. Μπορεί να εκκλησιάζεται μερικές Κυριακές, να έχει στη βιβλιοθήκη του σύγχρονα πνευματικά βιβλία, παλιές εικόνες στο σαλόνι, κάποιο κομποσκοίνι στο χέρι, να δίνει και λίγη ελεημοσύνη. Όμως παραμένει ανυπόμονος στ' ότι οι άλλοι δεν είναι όπως τους θέλει, μίζερος για τα χρήματα, βυθισμένος στον ατομισμό, στην καλοπέραση, στο άγχος, στον ανταγωνισμό. Αυτό όμως δεν είναι ζωή εν Χριστώ. Μυρίζει θάνατο. Σε τι διαφέρει ο χριστιανός σήμερα από τον υπόλοιπο κόσμο; Όταν δεν έχει μακροθυμία, πραότητα, χαρά, απλότητα και κυρίως ταπείνωση, σημαίνει ότι δεν έχει νοιώσει τίποτε από την εν Χριστώ ζωή. Ζωή που ανακαινίζει, μεταμορφώνει και ωραιοποιεί τον άνθρωπο και μέσα από τις καθημερινές δυσκολίες.

Η ζωή των χριστιανών μη διαφέροντας καταντά επιβίωση δίχως νόημα, ανόητη, αφού δεν μπορείς να ζεις μόνο για μια σύνταξη ή για ένα δεύτερο διαμέρισμα ή για ένα καινούριο αυτοκίνητο. Δεν καρτεράμε μια ουσιαστική αλλαγή, κινούμεθα δίχως ελπίδα. Έτσι, τρέχουμε συνέχεια, υφαίνοντας κατά κάποιο τρόπο το σάβανο μας. Η ζωή, λέμε και εμείς, είναι μαύρη, άχαρη, τα ίδια και τα ίδια, μουντή, θολή, ρουτίνα.

Ο χριστιανός πρώτα-πρώτα καλείται να σκύψει και να ακούσει τη φωνή του Ευαγγελίου, που τον καλεί σε μία συνεχή διακινδύνευση της αυτάρκειας που τον διακατέχει, που πονηρού λογισμού εκείνου, που τον κινεί να λέει: ε εμείς, δόξα τω Θεώ, δεν κάνουμε τα φοβερά και αισχρά, που βλέπουμε καθημερινά στην τηλεόραση. Η σκέψη αυτή είναι μάλλον δαιμονοκίνητη και ο εφησυχασμός που δίνει δεν είναι

ασφαλώς καθόλου αγαθός. Δεν θα δώσουμε λόγο στο Θεό μόνο γιατί δεν πράξαμε το κακό, αλλά και γιατί δεν πράξαμε το καλό, δεν αγαπήσαμε τρυφερά την αρετή.

Οι χριστιανοί σήμερα έχουν διπλή ζωή, δεν είναι ακέραιοι, ενοειδείς, οι αυτοί πάντα. Ο διχασμός αυτός είναι μια μεγάλη ταλαιπωρία. Ο χριστιανός δεν μπορεί άλλος να είναι και άλλος να φαίνεται, άλλα να λέει και άλλα να ενεργεί. Αυτή η ηθοποιία, καλή ή κακή, δεν μπορεί να ανήκει σε κανέναν χριστιανό. Η αληθινή σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, χαρακτηρίζει και τις σχέσεις του με τους ανθρώπους. Δεν είναι άλλος ο κυριακάτικος χριστιανός και άλλος ο καθημερινός. Παρατηρείται, όπως και άλλοτε έχω πει, μια ευσεβής μασκοφορία. Μια ερμηνεία της μανιώδους σπουδής του ανθρώπου για την τέλεια εξωτερική του εμφάνιση, είναι τα φύλλα της συκής, για να καλύψει την εσωτερική του κενότητα και γυμνότητα. Στ' ακριβότερα και ωραιότερα ενδύματα δεν αντιστοιχεί το κάλλος και η τελειότητα του εσωτερικού κόσμου.

Ο χριστιανός παρασύρεται στις πολλές βιοτικές μέριμνες, τυρβάζει περί πολλά, αποσπάται στη μερικότητα, απολυτοποιεί το λίγο, το μικρό, αρέσκειται και προτιμά τους απαγορευμένους καρπούς, οι οποίοι του παρουσιάζονται ωραίοι, γλυκείς και ευχάριστοι, δεν θέλει να διαφέρει, δεν θέλει να αγωνίζεται, δεν θέλει να μειώνεται η ελευθερία του, λέει, να περιορίζεται. Έτσι, σίγουρα οδηγείται στη αξιοποίηση πραγμάτων δευτερευόντων, που τα θεωρεί πρώτα. Επανέρχεται ο δαίμονας της Εδέμ και προτείνει το γυαλιστερό που θαμπώνει και όχι το πολύτιμο, το εύκολα βλεπόμενο, το φθηνό, το διαφημιζόμενο, το των πολλών, το παραποιημένο, το μεταχειρισμένο, το αποδεκτό, το καταναλώσιμο. Η απόκτηση αυτή δεν είναι κατάκτηση, δεν περιέχει γνησιότητα, αγωνιστικότητα, μόχθο υπομονής και αγάπης. Εδώ έγκειται η παραπληροφόρηση, ο αποπροσανατολισμός, η παραπλάνηση στην υιοθεσία δαιμονικού ήθους, ύποπτου, ύπουλου, δόλιου τρόπου προσεγγίσεως του κόσμου. Με τον τρόπο αυτό δίνονται ασφαλές προτεραιότητες, πλανερές, πλασματικές, αποσπασματικές αλήθειες, ωραιοποίηση της ακοσμίας, απομονωτισμός επικίνδυνος, ναρκισσισμός νοσηρός, μετάθεση του προβλήματος, πολυχρωματισμός του κελύφους. Υπερβάλλω;

Έχουμε μια μαγική αντίληψη περί Εκκλησίας εμείς οι χριστιανοί σήμερα. Λέμε: «Αν έρθεις στην Εκκλησία οι δουλειές σου θα πάνε καλά». Μα υπάρχουν χριστιανοί πιστοί που είναι άνεργοι, νέοι επιστήμονες αδιόριστοι, έμποροι πτωχεύσαντες. Λέμε: «Αν δεν έλθεις στην Εκκλησία θα καταστραφείς». Μα ο Χριστός δεν πίεσε ερχόμενος καμία συνείδηση. Δεν έχουμε το δικαίωμα να απειλούμε, να φοβερίζουμε τον κόσμο, παινίζοντας μάλιστα ένα σκοπό που μιλά για ένα Θεό ανύπαρκτο, ένα Θεό δηλαδή τιμωρό, εκδικητή, τρομοκράτη, φθονερό, αντιδικο. Ένα Θεό που μοιράζει καλές θέσεις εργασίας, παχυλούς μισθούς, υψηλές συντάξεις, επιδόματα, ευζωία, μακροζωία και λοιπά. Μοιάζουμε με διαφημιστές νέων προϊόντων ομορφιάς ή συνήγορους του αδικημένου Θεού. Δεν έχουμε νοιώσει ακόμη εμείς οι χριστιανοί του δύστροπου εικοστού αιώνας ότι η Εκκλησία είναι ο Χριστός που σώζει και δεν σώζεται από κανέναν μας. Ο Χριστός είπε: αν θέλουμε από την καρδιά μας την τελειότητα ας τον ακολουθήσουμε. Οι σημερινοί χριστιανοί γίνονται εισαγγελείς, βασιλικότεροι του βασιλέως, με ζήλο ανεπίγνωστο, με σπουδή αδιάκριτη, με νόθο ιεραποστολισμό.

Μα, αγαπητοί μου, όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας ήταν άρρωστοι, φτωχοί οι πιο πολλοί, συχνά κυνηγημένοι, ανήμποροι, καταφρονεμένοι, δεν τους έπιανε το μάτι σου. Ο Χριστός δοξάσθηκε στον Γολγοθά. Ο πόνος είναι συνοδοιπόρος μας στη ζωή. Το

σύμβολο του χριστιανισμού είναι ο σταυρός. Δεν επιτρέπεται η παραπληροφόρηση. Στην Εκκλησία μέσα συνεχίζεται, ενυπάρχει ο πόνος, αλλά έχει νόημα, έχει διέξοδο, οδηγεί σε ανάσταση. Δεν έχουμε το δικαίωμα ως ορισμένοι υποψήφιοι πολιτικοί να ξεγελάμε το λαό, υποσχόμενοι επίγειους παραδείσους. Ο Χριστός είπε ότι θα έχουμε στον κόσμο αυτό θλίψη. Δεν μακαρίζει όσους χασομερούν στα γέλια. Επιθυμούμε και δημιουργούμε ένα νεοχριστιανισμό στα μέτρα μας, στις ανάγκες μας, άκοπο, άμοχθο, πρόχειρο, εύκολο, δίχως κανέναν κόστος, αντισακητικό, τελικά αντιευαγγελικό. Σε αυτή την προοπτική η θ. Λειτουργία στο ναό είναι μια απλή ακρόαση των λεγομένων, μία θέαση των τελουμένων, που θα μπορείς να την παρακολουθείς πιο ήσυχα και από την πολυθρόνα σου στο σπίτι από την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο στο αυτοκίνητο. Δεν είναι θυσία, συμμετοχή, εγρήγορση, επί τω αυτώ πάντων των αδελφών συγκοινωνούντων και θερμά δεομένων.

Εντός των χριστιανικών κοινοτήτων ο ανέστιος, ο ανέραστος, ο αφιλόξενος, ο απομονωμένος και ταλαίπωρος άνθρωπος ζητά να θερμανθεί από την αγάπη και την αλήθεια. Αν ερχόμενος συναντήσει τη δική μας απροθυμία, αφιλοξενία κι αδιαφορία, την κόπωση, την αναβολή, την αδιαθεσία και αναποφασιστικότητα, τότε θα είναι τραγικό και για εμάς και για εκείνον. Αν δεν έχουμε φως και χαρά, βίωμα και ζωή, τι να προσφέρουμε; Τ' άλλα τα βρήκε αλλού κι ίσως καλύτερα. Αν εμείς οι χριστιανοί δεν έχουμε τη χαρά της προσωπικής συναντήσεώς μας με τον Χριστό τότε τι νόημα έχει η αναγραφή της χριστιανικής μας ιδιότητας στην ταυτότητα κι ένας τυπικός εκκλησιασμός; Λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης πως αν δεν γνωρίσουμε τι μας έπλασε ο Θεός, δεν θα κατανοήσουμε τι μας έκανε η αμαρτία. Αν δεν γνωρίσουμε το φως της χάριτος, λέμε ότι είμαστε καλά και στο ημίφως. Στο φως αποκαλύπτεται η πραγματικότητά μας. Μέσα στο φως θ' αποκαλυφθεί η Αλήθεια της Εκκλησίας. Η Εκκλησία δεν είναι αυτό που φανταζόμαστε, που νομίζουμε, που θα θέλαμε να είναι. Η Εκκλησία είναι μία μητρική αγκάλη, που όλους θέλει να σώσει, αν θελήσουν να σωθούν. Δεν είναι θεσμός, δεν είναι ιδεολογία, δεν είναι παράταξη, δεν είναι σύστημα, δεν είναι μέρος. Η Εκκλησία δεν δικάζει, δεν τιμωρεί, δεν ψάχνει για οπαδούς, δεν μετασχηματίζεται, δεν διαιρεί, δεν κουράζεται, δεν ξεκουράζεται, δεν ανησυχεί να πείσει αποστομωτικά, να υποδουλώσει και να κατατροπώσει κανένα και ποτέ. Προσέξτε το παρακαλώ.

Οι χριστιανοί σήμερα πρέπει να γίνουμε οι άνθρωποι των καθαρών βιωμάτων, να μιλά πιο βροντερά η ζωή μας η ίδια από τα πολλά λόγια μας, να μη απαιτούμε με προπέτεια το θαύμα, να μη βιαζόμαστε στην προσευχή, ν' ακούμε και τον άλλο, όποιος κι αν είναι, να υπομένουμε την αντίδραση, την αντίσταση του άλλου, να συνεργασθούμε με το Θεό. Εμείς θα του δώσουμε τον εκούσιο κόπο μας, την άσκηση, κι Εκείνος τη χάρη Του και το έλεός του, αφού πάντοτε η σωτηρία του ανθρώπου είναι συνεργία Θείας Χάριτος κι ανθρώπινης ενέργειας. Ο άνθρωπος πλάσθηκε κατ' εικόνα Θεού κι ο σκοπός της δημιουργίας του είναι η θέωση. Η αποστολή της Εκκλησίας είναι η σωτηρία του κόσμου, τα μυστήρια της Εκκλησίας αγιάζουν τον αγωνιζόμενο άνθρωπο, ο οποίος καθαριζόμενος φωτίζεται και θεώνεται. Αυτή είναι η οθρόδοξη θεολογία, η ανθρωπολογία, η εκκλησιολογία και η ασκητική της Εκκλησίας μας. Μη ψάχνουμε γι' άλλες ατραπούς, όταν μία είναι η οδός της σωτηρίας, της θεώσεως, της τελειότητας.